

A Kapzsiságnak, a vad földesurnak
Mind nem elég még s ha itt lovagol,
Dölyfösen ad parancsot a Halálnak:
— Ne maradjon egy kalász valahol.

Mi lenne itt! De hála, hála Isten!
A domb felől már indul Valaki.
Megszólítja a Halált s ő kaszáját
Fáradt kezéből szóltan adja ki.

Majd Ő, ki jött, fehéren földre térdel.
Beköltöz minden vérző gyökeret.
Barázdáikba könnyet ejt. A könnytől
Minden gyökérben új élet ered.

Aztán feláll, két karját kitárja.
Olyan most, mint puztán a Kereszt.
Észreveszi a torony. Szive dobban:
— Isten van itt! — És harangozni kezd.

Ősz Iván.

T A N Í T Á S O K

Madarak és fák napja

Ezt a tanítást kint a szabadban is elvégezhetjük, de meg is előzheti a madarak és fák napja kirándulást. A kiránduláson azonban feltétlenül szavaltassuk el újra a tanult verseket és énekeltesünk is, mert kint a szabad természetben még mélyebb hatást vált ki a gyermekben, mint az osztályban.

Előkészítés. Minden ünnepre, melyen eddig megjelentek, a nemzet nagyjai iránti hála, köteles tisztelet hívott minket egybe. Otthon, kedves családi körökben is ünnepeltek édesapátok és édesanyátok név- és születésnapján és vajjon miért? De nem csak szeretitek szüleiteket, hanem aggódtok is értük, ha betegek, a szíveteknek fájna, ha bántja őket valaki és hogy sirna édesanyátok, ha titeket valami rossz ember elrabolna s nem volna a világon olyan kincs, amit szívesen ne adna, hogy titeket visszakaphasson. Gondoltatok már erre, gyermekek? De ha így szeretitek édesanyátokat, épp így szeretik a madárfiókák is az ő édesanyjukat és a madáranya az ő fiókáit. Hány gonosz gyermek van, aki abban leli örömét, hogy a madárfészkeket kirabolja s ar-

ra nem gondol, hogy az eleséggel visszatérő madáranya hogy busul fájdalmában, ha kicsiny fészkeből fiókái hiányzanak. Talán ismeritek Torkos László versét:

A fiu és a pinty

Kis pinty oly busan miért sipogsz,	Kis pinty ne sirj, én vittem el
Mi bántja szívedet?	Két kedves gyermeked,
Jaj, két kicsikét rejt csupán	Nem tudtam, hidd el, hogy veled
A fészkem, négy helyett!	Ily but szerzek neked.
Mig távol voltam étékért,	Itt vannak, vedd el, kis tanyád
Le- s föl röpködve kűnt:	Im újra telve már.
A legszebb kettő s legnagyobb,	Nem szerzek többé bánatot,
Tudj Isten, merre tűnt?!	Légy nyugton kis madár!

A közmondás pedig azt tartja: „Amit nem kívánsz magadnak, ne kívánd, ne tedd másnak!“ Ti nem szeretnétek, ha édesanyátokat vagy édesatyátokat elrabolnák, hát ne okozzátok ezt a fájdalmat a madaraknak sem. De nem csak azért ne bántásotok a madarakat, mert bánatot okoztok a szegény kis madárszülőknek, hanem még más okból is.

Ti már sokat tanultatok a madarokról, s tudjátok, hogy milyen hasznosak. Éppen így a növények, a fák is hasznosak és szépek. Mindannyian örültök a ropogós cseresznyének, az almának, körtének. Örültök, ha kirándulhattok és letelepedhettek a fák kellemes, hűs árnyékába.

Mindenkiről megemlékezünk, aki jót tesz velünk, miért ne emlékeznénk meg a madarokról és a fákról, hisz ők is az emberek jótéoi, segítői, ők is jó barátaink.

Célkitűzés. Ma tehát azért ünneplünk, mert a kis madarak és a fák megérdemlik, hogy az esztendő egy napján szeretettel, hálával gondoljunk rájuk, ti pedig megtanuljátok, hogy mennyi jót tesznek a madarak, mily nagy szükségünk van a fákra.

Tárgyalás. Először egy kis mesét mondok. Egy alföldi szép kis faluban rengeteg gyümölcsfa volt. A fák tavasszal gyönyörűen virágoztak. Gallyaik közt és körülöttük a bokrokban, a háztetők eresze alatt vidám madárkák fészkeltek. Ősszel pedig ágaik a legszebb, féregmentes almával, körtével és szilvával voltak megrakva. Egyszer néhány rossz gyermek fölkutatta a madarak fészkeit, kiszedte belőlük a tojásokat, sőt elrontották a fészkeket is. Mit gondoltok, mi történt erre? A madárkák lassanként mind elhagyták a vidéket. Nem hallatszott többé madárdal. A kártékony hernyók melyekkel a madarak táplálkozni szoktak, most nagyon elszaporodtak, megették a fák leveleit és virágait. Ugy állottak a fák kopaszon, mintha tél lett volna. A rossz gyerekek, kik máskor bővében ehették a legjobb gyümölcsöket, most egyetlen egészséges almácskát sem ehettek, ami kevéske termett, az is mind kukacos volt.